Ой, згубилась блакитними днями
щирість серця і буйних слів.
Розлилися рожеві плями
і розбіглись в чужу далечінь.

Промайнули краса і радість,
юність німо лежить біля ніг,
і ніхто – ні словечка – поради!
і ніхто не приймає сліз.

Ну і згода. Нехай до болю
не надійде ніхто із вас.
Я ж притомлено йду до порога
і ридаю в майбутній час.

Ви зростаєте в хладнім димі,
ви зростаєте в жовтих вогнях,
і червоний – хоч зрідка – заблима
і трагічний розкочує шлях.

У шляхах, у дорогах майбутніх
може згасне назавжди біль.
Пригортаю до серця муку
і ковтаю прозору сіль.

Я для когось чужий і пустельний.
Що для вас чийсь шалений біль?
Тільки ж знайте: в Країну Далеку
Прийде людськість крізь муку і тлін.